

Warszawa, 8 lutego 1936 r.

URZĄD PATENTOWY

A01C 7/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 22552.

Sándor Ertler
(Tata, Węgry).

Kl. ~~45 b, 10.~~

45b, 7/00

Sposób okopywania łodyg ziemniaków.

Zgłoszono 4 lipca 1934 r.
Udzielono 14 grudnia 1935 r.

Głębokie sadzenie ziemniaków, powodujące puszczanie łodyg w glebie ze znacznej głębokości, nie jest korzystne, ponieważ działanie na ziemniaki powietrza i ciepła, koniecznego dla rozwoju, jest wówczas niedostateczne; otrzymane ziemniaki są małe. Przy sadzeniu ziemniaków na małej głębokości ziemia, nasypiana w miejscu sadzenia, wysycha tak, iż rozwinięte korzonki również wysychają.

Wiadomo, iż ilość zebranych ziemniaków z jednego krzaczka zależy od długości podziemnej łodygi. Długoletnie badania i próby, dokonane w celu otrzymywania łodyg o możliwie wielkiej długości, wykazały, iż jeżeli młodą łodygę ziemniaka, posadzonego płytko, przysypać ziemią, łody-

ga pokryta rośnie nadzwyczaj szybko, puszcza korzonki, a na każdym węźle powstają wypustki, a następnie ziemniaki w wielkich ilościach; osiąga się więc znaczne zwiększenie wydajności, wynoszące do 60% normalnego zbioru.

Nie ma znaczenia, czy dolny koniec młodej łodygi przysypyany jest ziemią, a jej górny koniec znajduje się zewnątrz, czy też część łodygi bezpośrednio przy ziemi jest wolna, a jedynie górny koniec łodygi przykryty jest ziemią. Ważne jest, aby pokrycie łodygi ziemią było dokonane w odpowiednim czasie, ponieważ jedynie młoda łodyga może puszczać korzonki.

Sposób według wynalazku nie daje ta-

kich złych rezultatów, jakie zwykle otrzymuje się przy głębokiem sadzeniu łodygi oraz jej przysypywaniu.

W celu zebrania większego plonu trzeba, zależnie od rodzaju gleby i warunków pogody w jesieni, glebę zaorać na znaczną głębokość, a na wiosnę spulchnić i wykonać w niej brózdy w odstępach 60 cm w takim kierunku, żeby woda deszczowa nie odpływała z nich. Ziemniaki wtłacza się następnie w dołki wilgotnej ziemi, wykonane dołownikiem, i przykrywa grubą warstwą ziemi, tak jednak, by nie zasypać zupełnie brózd i by ta warstwa była spulchniona i krucha. Po kiełkowaniu spulchnia się ziemię ponownie, przyczem należy uważać, aby brózdy były utrzymane.

Na krótki czas przed okresem, podczas którego przy znanych sposobach stosuje się obsypywanie, młode łodygi układa się w brózdach i przykrywa resztą ziemi, odrzuconej przy wykonywaniu brózd, tak iż nazewnątrz wystaje czubek łodygi o długości kilku cm. Gdy łodyga już wyrosła do pewnego stopnia, wówczas dolna część łodygi pozostaje odkryta powyżej powierzchni ziemi, a jej czubek przykrywa się ziemią, gdyż czubek ten jako młodszy nadaje się lepiej do puszczania korzonków i rodzenia ziemniaków. W węzłach liści

części powyżej powierzchni wypuszczają świeże łodygi. Przy odpowiedniem przysypywaniu łodyg ziemią jest ona zupełnie pulchna i część łodygi w ziemi rozwija się szybko i łatwo.

Przy stosowaniu sposobu według wynalazku otrzymuje się na głównym korzeniu wczesne ziemniaki, podczas gdy ziemniaki na łodydze, przysypanej ziemią, rozwijają się w późniejszym okresie.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób okopywania łodyg ziemniaków, znamieny tem, że młode łodygi ziemniaków, znajdujące się nad powierzchnią ziemi, układa się w brózdach i przysypuje częściowo ziemią w dolnych częściach tuż przy ziemi, pozostawiając czubki łodyg odsłonięte.

2. Odmiana sposobu okopywania łodyg ziemniaków według zastrz. 1, znamienna tem, że po ułożeniu młodych łodyg ziemniaków w brózdach przysypuje się ziemią czubki tych łodyg, pozostawiając części łodyg przy ziemi odsłonięte.

Sándor Ertler.
Zastępca: Inż. H. Sokal,
rzecznik patentowy.